

Arrest

nr. 87 898 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Yezidi origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U bent gehuwd met L. S. (...) (OV X), met wie u één zoon hebt, D. (...). Op 9 juli 2006 verwondde uw zoon een neef van adjunct-minister van Binnenlandse Zaken generaal A. M. (...) tijdens een gevecht met een stuk glas. De neef van M. (...) had samen met twee anderen uw zoon beledigd en geslagen omwille van zijn origine. Dezelfde avond kwam A. M. (...) met drie handlangers naar u thuis. Hij nam u mee naar buiten en bedreigde u en uw gezin met de dood indien u niet zou zeggen waar uw zoon was. M. (...) is van Svan origine. Deze bevolkingsgroep, afkomstig uit de regio Svaneti, houdt er eigen tradities op na, waaronder een soort van bloedwraak. U en uw vrouw, uw zoon was toen niet thuis, doken nog diezelfde avond onder. Uw zoon vervoegde jullie later. In 2007 verhuisden jullie van Tbilisi naar Gori, waar u werk

had gevonden. Uw vrouw en zoon vertrokken uit Georgië in september 2008. Pas vlak voor uw eigen vertrek uit Georgië vernam u van een kennis van uw vrouw dat zij en uw zoon in België verbleven.

Na het vertrek van uw vrouw en zoon keerde u terug naar Tbilisi, waar u zonder uw verblijfsregistratie aan te passen op verschillende plaatsen woonde. Eind 2010, begin 2011 woonde u een meeting van de politieke partij Democratic Movement bij. Niet lang daarna werd u lid van deze partij. In mei 2011 riep uw partij, samen met andere oppositiepartijen verenigd in de People's Assembly, op tot demonstraties tegen de regering. U ging naar deze demonstraties op 23, 24 en 25 mei. Toen de politie kort na middernacht de massa uiteendreef, werd u samen met veel andere mensen gearresteerd. U werd naar een gevangenis voor voorhechtenis gebracht in het Gldani district. Daar werd u tien dagen lang vastgehouden. Agenten van de veiligheidsdiensten KUDI en SODI mishandelden u en dwongen u om met hen samen te werken; u zou hen informatie moeten doorgeven over de partij. Na uw vrijlating werd u nog twee keer ondervraagd in het gebouw van deze diensten. Uiteindelijk besloot u het land te verlaten. U vertrok op 3 of 4 september 2011 met het vliegtuig naar Minsk. Van daaruit reisde u verder naar België, waar u op 7 of 9 september aankwam. U zag uw vrouw terug op 15 september. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 9 februari 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u het land hebt verlaten zowel omwille van (de nasleep van) de problemen die uw zoon heeft gekend als omwille van de problemen die u zou hebben gekend na uw deelname aan oppositiedemonstraties in Tbilisi in mei 2011. Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u gedood of gearresteerd te worden door generaal A. M. (...) of de autoriteiten. (CGVS d.d.07/03/2012, p.9, 21)

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend naar aanleiding van de vechtpartij tussen uw zoon en drie andere jongens, waarbij uw zoon de neef van A. M. (...) verwond zou hebben, werden ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw. Uw vrouw vroeg asiel aan in België op 16 september 2008. Zij werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 11 december 2008. Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 juni 2009. Het beroep dat zij instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 18 februari 2010.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de vechtpartij zich voordeed op 9 juli 2006; dat diezelfde dag nog A. M. (...) met enkele handlangers langskwam; en dat u en uw vrouw (uw zoon had zich elders schuil gehouden) diezelfde avond jullie appartement nog verlieten. (CGVS, p.11-13) Eerder had u ook al aangegeven tot 9 juli 2006 op uw eigen appartement te hebben gewoond en nadien naar kennissen in Tbilisi te zijn verhuisd. (CGVS, p.4) Uw echtgenote daarentegen had destijds verklaard dat A. M. (...) de dag na de vechtpartij nogmaals was langskomen bij jullie thuis om bedreigingen te uiten. Zij voegde hieraan toe dat jullie het appartement verlieten in augustus 2006 en dat er in de maand tussen het incident en jullie vertrek er nog andere mensen waren langs geweest maar dat jullie de deur niet meer hadden open gedaan. (Leila Shasiyan – CGVS, p.7, 8) Geconfronteerd met de verklaring van uw vrouw dat A. M. (...) de dag nadien nog teruggekomen zou zijn om jullie te bedreigen, stelde u dat u niet alles kan herinneren. Gelet op de vaststelling dat het de kern van uw asielrelaas betreft, kan evenwel verwacht worden dat u de feiten en bedreigingen nog accuraat kan weergeven. Bovendien gaf u eerder niet aan dat u zich de feiten volgend op de vechtpartij niet goed meer herinnerde. Bijgevolg kan dit geenszins volstaan als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u geconfronteerd werd met de verklaring van uw vrouw dat jullie pas in augustus 2006 vertrokken uit het appartement, stelde u dat u "soms niet alles wil vertellen" en vroeg u wat ze bedoeld had tijdens haar gehoor. Ook dit kan geenszins volstaan als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u niet altijd alles zou vertellen, is uw eigen verantwoordelijkheid. Er mag echter verwacht worden dat een asielzoeker alle feiten, zeker dewelke hij inroept om zijn vrees voor vervolging te staven, zo correct mogelijk weergeeft. Daarnaast werd u verduidelijkt dat u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw zoals ze werden neergeschreven in het gehoorverslag. In dit gehoorverslag worden de verklaringen van de betrokkene zo nauwkeurig mogelijk genoteerd. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat in het beroepschrift tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarin de feiten zoals ze verteld waren door uw vrouw duidelijk vermeld werden, het feitenrelaas niet in twijfel getrokken werd. Indien het feitenrelaas fouten vertoonde, mag verwacht worden dat men dit in het beroepschrift zou aanhalen.

Met betrekking tot de bedreigingen die werden geuit door A. M. (...), stelde u dat hij ermee had gedreigd om uw gezin mee naar Svaneti te nemen en jullie daar te vermoorden indien u uw zoon niet aan hem zou tonen. (CGVS, p.11) Gevraagd of hij nog met andere zaken had gedreigd, vroeg u zich af waarmee hij nog kon dreigen. (CGVS, p.12) Uw echtgenote had destijds echter verklaard dat ze ermee hadden gedreigd om jullie woning in brand te steken indien jullie zoon niet zouden tonen. (Leila Shasiyan – CGVS, p.7, 8) Hoewel in ze in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nog in het algemeen melding maakte van doodsb bedreigingen, vertelde zij voor het Commissariaat-generaal op geen enkel moment over een dreigement om jullie mee naar Svaneti mee te nemen en jullie daar te vermoorden. Een dergelijke discrepantie in uw beider verklaringen voor het Commissariaat-generaal is niet geloofwaardig te noemen, te meer daar de bedreigingen tegenover u zouden zijn geuit zonder dat uw vrouw hierbij aanwezig was maar u haar later wel over het dreigement om jullie mee naar Svaneti mee te nemen en daar te doden zou hebben verteld. (CGVS, p.13) Geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, trok u enkel in twijfel dat uw vrouw dat had gezegd. U toonde hierbij een handgeschreven neerslag van een niet nader bepaald gehoor. (CGVS, p.14) Nogmaals wordt erop gewezen dat u geconfronteerd werd met de verklaringen zoals ze werden opgenomen in het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat het feitenrelaas zoals het destijds werd opgenomen in de beslissing van het Commissariaat-generaal niet werd betwist in beroep. Uw verklaring kan dan ook geenszins als afdoende worden beschouwd. U voegde nog toe dat ze bang was en niet alles kon vertellen. (CGVS, p.14) Ook dit kan geenszins volstaan als verklaring voor deze ernstige inconsistentie. Immers, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij of zij een waarheidsgetrouwe weergave geeft van de feiten en geen (belangrijke) elementen verzwijgt voor de dienst die belast is met het onderzoek naar de door hem of haar verklaarde vrees voor vervolging.

Gelet op het feit dat bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de gevolgen van de vechtpartij waarbij uw zoon een neef van A. M. (...) zou hebben verwond, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnd.

Ook wat betreft de door u verklaarde problemen naar aanleiding van uw vermeende deelname aan de manifestatie van de oppositie op 25 mei 2011 werden vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen.

Vooreerst werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen aangaande de demonstraties van de oppositie in mei 2011. Zo antwoordde u in eerste instantie bevestigend op de vraag of u voor het eerst naar een demonstratie ging op 25 mei 2011. (CGVS, p.14) Later verklaarde u dan weer dat u ook al op 23 en 24 mei, telkens 's avonds, naar de demonstraties geweest was. (CGVS, p.15) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u de vraag misschien niet goed begrepen had en dat u "alles bij elkaar" enkel de demonstratie op 25 mei bedoelde. Gevraagd wat u met dit laatste bedoelde, stelde u dat u op 23 mei wel ging, maar niet lang bleef. (CGVS, p.16) Deze verklaring kan geenszins volstaan. De oorspronkelijke vraag was immers wel degelijk of u voor het eerst naar een demonstratie ging op 25 mei. Uw antwoord hierop was eveneens duidelijk en uit niets blijkt dat u de vraag niet goed zou hebben begrepen. Zelfs al zou u niet lang gebleven zijn op de demonstraties op 23 en 24 mei betekent dit nog steeds dat de eerste demonstratie waar u naartoe zou zijn geweest niet deze van 25 mei was.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw voorstelling van de feiten in de aanloop naar de demonstratie op 25 mei, en de nasleep ervan, niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

U verklaarde dat de demonstraties voorafgaand aan de manifestatie op 25 mei begonnen waren op 23 mei. Tot deze demonstraties zou zijn opgeroepen door de People's Assembly. Volgens u zou deze beweging hebben bestaan uit zes oppositiepartijen en zouden al deze partijen hebben opgeroepen om te demonstreren. Het zwaartepunt van de demonstraties zou vanaf het begin (op 23 mei) het Parlementsgebouw geweest zijn, ook al zouden sommige mensen gedemonstreerd hebben aan het televisiegebouw. Bovendien zou volgens u het bureau van de Ombudsman (Public Defender) geen toegang hebben gehad tot de manifestanten die werden opgepakt in de nacht van 25 op 26 mei en opgesloten werden in voorhechteniscentra (isolators). (CGVS, p.14, 15, 17)

Uit voormelde informatie blijkt evenwel dat de demonstraties waartoe de People's Assembly had opgeroepen, begonnen op 21 mei en liepen tot de nacht van 25 op 26 mei. Op 21 mei trokken

de manifestanten van het vrijheidsplein naar het gebouw van de openbare omroep in de Kostavastraat. Van 22 tot en met 24 mei vonden de demonstraties aan het gebouw van de openbare omroep plaats. Pas op 25 mei verschoof het protest naar het Parlementsgebouw. Uw voorstelling van de gebeurtenissen in de aanloop naar het oproer in de van 25 op 26 mei komt dan ook niet overeen met de feiten.

Wat betreft de betrokkenheid van andere politieke partijen, dient opgemerkt te worden dat de People's Assembly een radicale oppositiegroepering is waarin Nino Burjanadze en haar man de touwtjes in handen hebben. De groepering werd opgericht in 2010, voornamelijk door publieke figuren met een oppositieprofiel. De bekendste onder hen is voormalig schaakkampioene Gaprindashvili, die officieel ook voorzitter is. De meeste oppositiepartijen hebben zich gedistantieerd van de People's Assembly omwille van de associatie met Burjanadze. Een andere radicale oppositiegroep, de Georgian Party, riep haar medestanders op 22 mei wel op om mee te doen aan de demonstraties, maar kwam daar op 24 mei reeds op terug. Bovendien benadrukte Burjanadze op 23 mei nog dat de demonstraties geen gezamenlijk initiatief waren van de People's Assembly en de Georgian Party maar dat deze laatste de manifestaties enkel steunde. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de demonstraties geenszins het initiatief waren van zes of zeven oppositiepartijen.

Ten slotte blijkt uit voormelde informatie ook dat de medewerkers van de Ombudsman wel degelijk toegang hadden tot twee voorhechteniscentra in Tbilisi waar arrestanten naartoe waren gebracht. Ze interviewden er de medewerkers van de autoriteiten en de arrestanten. De medewerkers stelden bovendien ook vast dat de meeste van hen min of meer ernstige verwondingen hadden. Als resultaat van deze monitoring stelde de Ombudsman een lijst op van personen die in de 'isolators' waren opgesloten. Uw naam staat bovendien niet op deze lijst. Dat u niet zou weten dat er monitoring was geweest in voorhechteniscentra, waarbij medewerkers van de Ombudsman bovendien spraken met arrestanten, is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar er veel arrestanten in de isolator zaten waar u was opgesloten en u er zelf tien dagen lang werd vastgehouden. Geconfronteerd met de informatie aangaande deze monitoring verklaarde u dat ze pas later kwamen. (CGVS, p.17) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring, aangezien monitoring plaatsvond op 26 en 27 mei.

Bovenstaande tegenstrijdigheid en de vaststellingen met betrekking tot uw voorstelling van de feiten in de aanloop naar de demonstratie op 25 mei, en de nasleep ondermijnen in ernstige mate uw beweerde deelname aan de demonstraties van de oppositie. Gelet op het feit dat uw arrestatie toen de aanleiding zou hebben gevormd voor uw problemen met de autoriteiten – 2 veiligheidsdiensten SODI en KUDI zouden u onder druk hebben gezet om informatie aangaande uw partij (CGVS, p.18) wordt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen naar aanleiding van uw arrestatie in ernstige mate ondermijnd.

Tot slot wordt nog gewezen op uw verklaring als zou u bij een eventuele terugkeer naar Georgië represailles vrezen van de autoriteiten omdat u geen informatie over de partij hebt doorgegeven. (CGVS, p.21) Echter, er dient vastgesteld te worden dat u het land verliet via de luchthaven van Tbilisi, en er met uw eigen paspoort de controle passeerde. (CGVS, p.6, 21) Nochtans zou u na uw aanhouding in mei 2011 nog twee maal ondervraagd zijn door medewerkers van SODI en KUDI om te vragen waarom u nog steeds geen informatie had doorgegeven. (CGVS, p.18-19) Dat u, als u zou vrezen om gearresteerd te worden omdat u nog geen informatie hebt doorgegeven, in dit geval nog het risico zou lopen om op officiële wijze het land te verlaten onder uw eigen naam, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit die niet door mij in twijfel getrokken worden. Het krantenartikel dat u hebt neergelegd handelt in algemene zin over de gebeurtenissen van 25 en 26 mei 2011. U verklaarde zelf dat het artikel niet over uw problemen gaat, noch vermeldt het uw naam. (CGVS, p.5-6) Wat betreft het door u neergelegde medisch attest dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit attest slechts in beperkte mate leesbaar is. Het attest vermeldt voor de vastgestelde medische problemen evenwel geen oorzaken die zonder meer

de door u verklaarde problemen in Georgië kunnen staven. Evenmin biedt het een verklaring voor de in deze beslissing vermelde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter.

De verzoekende partij vraagt aan de Raad om alvorens nader recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, met name of de commissaris-generaal een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of de commissaris-generaal, die in huidig geschil optreedt als tegenpartij, de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 6.1 van het EVRM en het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. Verzoeker verwijst ook naar het gebrek aan mogelijkheid voor de asielzoeker om zoals bij iedere andere rechter een wrakingsprocedure uit te oefenen ten aanzien van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is, waarvoor specifieke regels gelden. Het is niet omdat de commissaris-generaal zoals andere administratieve overheden over een zekere appreciatiemarge beschikt bij het nemen van zijn beslissingen dat hij een rechterlijke bevoegdheid zou hebben of een rechtsprekend orgaan zou zijn.

De procedure voor de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft politieke rechten en artikel 144 van de Grondwet dat bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken is in deze niet van toepassing.

Wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (RvS, nrs. 100.526 en 100.528 van 5 november 2001).

Daar het duidelijk is dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen gerechtelijke procedure is en dat de commissaris-generaal geen rechter is of rechterlijke bevoegdheden heeft zoals bedoeld in de Grondwet of artikel 6 van het EVRM is het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Grondwettelijk Hof niet dienstig bij het oplossen van het onderhavige geschil. Ook het gebrek aan mogelijkheid voor de asielzoeker om zoals bij iedere andere rechter een wrakingsprocedure uit te oefenen is derhalve irrelevant.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en een manifeste beoordelingsfout.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aantal wetsartikelen en rechtsbeginselen vermeldt en bespreekt zonder echter enige concrete band te leggen met de motieven van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk en is het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof niet dienstig bij het oplossen van het onderhavige geschil.

De argumentatie van de verzoekende partij bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. De Raad schaart zich achter de motieven uit de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS